

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ εξερχόμενος του ἐν Παρισίοις ξενοδοχείου Bristol.

ΛΕΥΚ. Αἶ! δυστυχῶς πεῦ εἶπα τὴν ἀλήθειαν· εἶναι καὶ ὑψηλὸς καὶ κοντός· μιὰ ψηλώνει καὶ μιὰ κονταίνει· γι' αὐτὸ περιπατεῖ συνήθως καὶ μ' ἀμάξι.

ΦΙΦΗ. Θεέ μου! εἶναι λοιπόν. . . .

ΛΕΥΚ. Μὰ δὲν εἴμπορεῖ νὰ ᾔνε καὶ τίποτε τέλειον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, βλέπεις. Ἐχει ὅμως κάλλος μορφῆς, εἶναι εὐφυής. . . . εἶναι πεπαιδευμένος, πλούσιος, μόλις δὲ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὸν Εὐρώπην, ὅπου ἔκαμε λαμπρὰς σπουδὰς· ἀλλὰ δυστυχῶς, καϋμένο κορίτσι, ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὀλίγον κουτσός!

ΦΙΦΗ. (Περικλύπως). Εἶναι κουτσός, αἶ, τί κρίμα τέτοιος νέος! μπά! . . .

ΛΕΥΚ. Ἀλήθεια κρίμα, παιδί μου· δὲν εἰξεύρεις τί ἄγγελος εἶναι! ὅλος ὁ κόσμος μιλεῖ γι' αὐτόν. Λοιπὸ τί λές;

ΦΙΦΗ. Μὰ εἶναι πολὺ κουτσός;

ΛΕΥΚ. (Καθ' ἑαυτόν). Ἀρχίζει νὰ συμβιβάζεται. (Τῇ Φιφῇ). Ἄ, ὅχι. . . . δὲν εἶναι καὶ πολὺ. . . . δὲν εἶναι καὶ πολὺ. . . . μόλις γέρνει ὀλίγον.

ΦΙΦΗ. Γιὰ κάμετε, μπαμπᾶ, νὰ ἰδῶ πόσον.

ΛΕΥΚ. (Χωλαίνων ἀρκετὰ αἰσθητῶς). Νὰ, ἔτσι κάμνει.

ΦΙΦΗ. ὦ! μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ, θεέ μου!

ΛΕΥΚ. Πολὺ εἶναι αὐτό; ἔ, μὰ ξέρεις, ἐγὼ δὲν ξεύρω καὶ καλὰ πῶς κουτσαίνουν· αὐτὸς ὅμως τὸ κάμνει καλὰ, γιατί, βλέπεις, εἶνε σὰν ἐπάγγελμά του. . . . εἶναι ἡ δικηγορικὴ τῶν ποδιῶν του! Νομίζω ὅμως, ὅτι κουτσαίνει ὀλιγώτερον. . . . (χωλαίνει ἐλαφρότερον) Νὰ ἔτσι, ἔτσι. . . .

ΦΙΦΗ. Καὶ αὐτὸ πολὺ εἶναι! Καὶ γέρνει δεξιά ἢ ἀριστερά; . . .

ΛΕΥΚ. (Καθ' ἑαυτόν). ὦ διάβολε! τώρα τί νὰ τῆς πῶ; (τῇ Φιφῇ). Μά. . . . δεξιά κι' ἀριστερά. . . . δεξιά κι' ἀριστερά. . . .

ΦΙΦΗ. ὦ, τί κρίμα! τί κρίμα!

ΛΕΥΚ. Νὰί κρίμα, ἀλλὰ νὰ ἔχης ὑπ' ὄψιν σου τὸ ἐξῆς· ὅτι ἐκεῖνο ποῦ τοῦ λειπεῖ ἀπὸ τὰ πόδια, τὸ ἔχει περιπλέον εἰς τὸ κεφάλι· ἐννοεῖς; τὸ ἀτύχημα μόνον εἶναι, ὅτι δὲν περιπατεῖ καὶ μὲ τὸ κεφάλι, διότι τότε θὰ ἐπήγαινε ἐμπρὸς τόσον γρήγορα, ὥστε δὲν θὰ τὸν ἐφθανε κανεὶς. Ἐν τούτοις, παρατηρῶ εὐχαρίστως, ὅτι μεθ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀντιλέγεις.

ΦΙΦΗ. Ἀφοῦ σεῖς φρονεῖτε, μπαμπᾶ ὅτι εἶνε καλός.

ΛΕΥΚ. (Ἐγειρόμενος καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Φιφῇ). Μπράβο, παιδί μου! σὺ κυττάξεις τὸ κεφάλι καὶ ὅχι τὰ πόδια, ἂν ᾔνε δύο ἢ ἕνα· τί τὰ θέλεις τὰ πόδια; καὶ τὰ γαϊδούρια ἔχουν τέσσαρα, ἀλλὰ πάντοτε γαϊδούρια!

ΦΙΦΗ. Πολὺ σωστά, μπαμπᾶ.

ΛΕΥΚ. Καὶ βέβαια εἶναι σωστά. . . . Μόνον τὰ ζῶα στηρίζονται μὲ τὰ πόδια εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· οἱ ἄνθρωποι στηρίζονται μὲ τὸ κεφάλι. Εὐγε λοιπόν, Φιφή μου! Εὐγε, καλὸ μου κορίτσι! Ὅταν τὸν γνωρίσης θὰ δῆς τί ἄνθρωπος εἶνε, καὶ ὁ μπαμπᾶς σου ξεύρει τί κάμνει.

(Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος)

(Ἔπεται συνέχεια)

